

אסנת רבינוביץ, רומנטיקנית מפוכחת, מעמידה בחלל הגלריה מיצב. קומפוזיציה של דיבור על שקט שאינו יכול לשתוק.

אובייקטים פשוטים, נזיריים, מתומצתים, נקיים מסיפוריות מלודרמטית. נוכחותם מאפשרת לצופה לחוות אמנות שנעה בין הנראה לנסתר, לצאת למסע שבו העבודות מחולקות לחטיבות, למבנים מרובעים. המסע של אסנת הוא מסע של עוברת אורח בעולמנו, שואלת שאלות ומודעת לידיעה שהכל חולף ויש לתפוס את הממשות האמיתית והחיה של הדברים. זהו מסע מרוסן, מדויק, שנוגע בקצוות, ומשאיר לצופה אוויר.

העבודות, מוצבות בחלקן על כלונסאות עץ, או תלויות כמו על בלימה, משאירות את הצופה בתחושה של בין יציבות לארעיות.

אסנת דואגת לשמור על איזון עדין בין פנים לחוץ, על משמעת של סדר וקצב ששומרים על הקיים ומהווים משקל כנגד תחושת ההתערערות. שפת הניגודים מחדדת את הידיעה המפוכחת על הבטחה שלא מומשה, ומקבלת חיזוק במילים כתובות על גבי לוחות עץ, שנראים כלוח לוטו ללימוד שפה בסיסית, מילים פשוטות, מונחות כאילו נבחרו ברצף אסוציאטיבי סתמי. קריאה נוספת מגלה שיש להן התחלה ויש להן סוף. יש מיון, ארגון וסדר. הן מתחילות בנכנס, נקלט, נקשר, ומסתיימות בנשכב, נרדם, נגמר. לוח לקליטת רשמים מילוליים בעלי התרחשות עולה ויורדת, התרחשות מורכבת.

על מדף ארוך מונחות חבילות קטנות, סגורות, צרור ועוד צרור, רצף בעל קצב פנימי מהודק, הנמען אינו ידוע, כמו הונחו במחלקת אבידות. כהד רחוק להבטחה, לזכרונות-סודות שטמונים בהם, מעל לכל צרור תקוע קולב, עליו תלויה צורה מרומזת, קליגרפית, צלילית, כמו מתוך פרטיטורה.

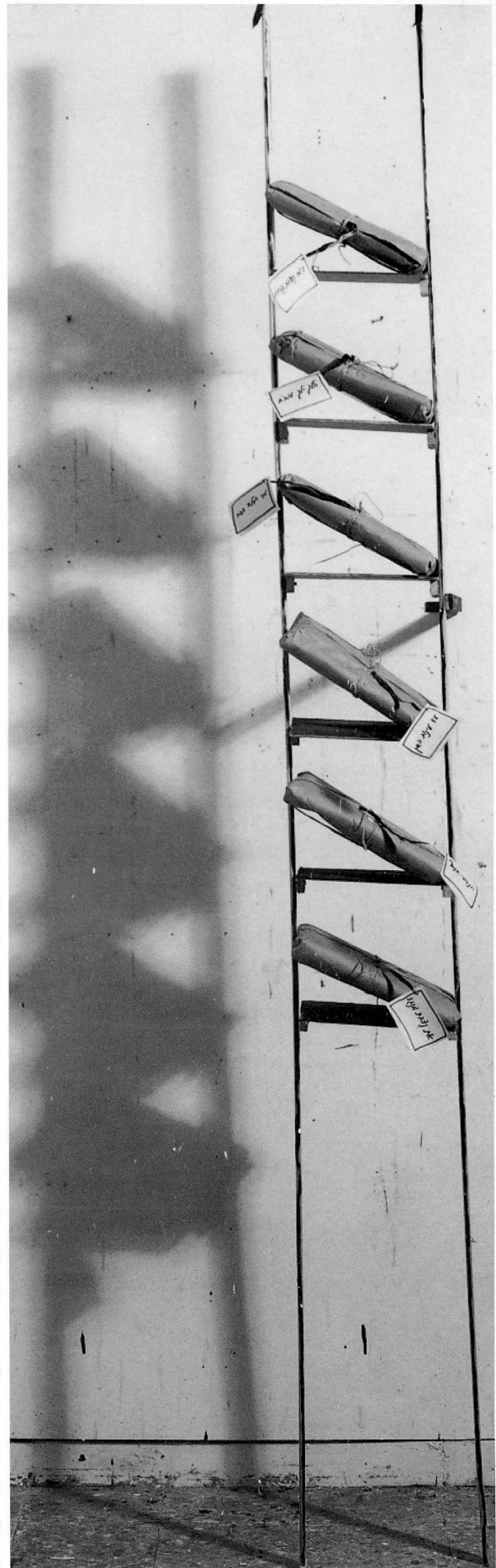
אולי אזכור לצורות שהכרנו בעבר בעבודותיה: ברושים, זנבות, בעלי חיים, כפות ידיים, צורות שבריריות, כשבריריות הזמן והזיכרון. ארבעה ישנים - "חולמים", סגורים בעולמם, מודעים למעבר שבין החלום למציאות, מונחים בחלל.

החולמים-הזוכרים של אסנת רוצים לנוח. אין זו מנוחה שבוחרת במוות. זוהי כמיהה לשקט, לבריחה מהאימה.

אולי חלומם של "החולמים" המפוכחים, שאורח חייהם הפשוט, האמיתי, נשחק. מסע החלום של אסנת מתגלה במילים ובתמונות. זהו מסע לתת ההכרה הפרטי והקולקטיבי, לחיפוש אחר ההבנה, ההשלמה והידיעה. המסע אל הבלתי נודע, אל תוך הלילה, כנסיעת המכונית המצוירת, כמו שטה בחלל אינסופי ומאיים, נושאת את משא החיים ככתם דחוס ומרובע, מרכז של אנרגיה ושתיקה גדולה.

לאן היא נוסעת? מאין באה? נושאת געגוע לתום ילדות כמו בשירה של פניה "האוטו שלנו גדול וירוק", אך רק אורם המנצנץ של פנסיה מאיר בלחש את חלל ההתרחשות, חלל דחוס בעל צבעוניות מונוכרומית אפורה וכבדה, שקיים גם ביתר העבודות.

זהו מיצב צנוע, בעל עושר פנימי, שנותן מקום לחלום, להתפכחות, ולאפשרות להיות כאן ועכשיו.

פרט, טכניקה מעורבת. תצלום: אברהם חי

דרורה דקל